

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Illvstrivm Miracvlorvm Et Historiarvm Memorabilivm Lib. XII

Caesarius <Heisterbacensis>

Antverpiae, 1605

De conuersione Henrici Contracti de Claraualle, cap. 16.

urn:nbn:de:hbz:466:1-13177

diem professionis, vnde eum liberum vocat à loco, nō à voto: vt enim taceam de his, qui iam habitum religionis induerunt, qui semel ac secundo in facie capituli stabilitatem suam promiserunt: secularibus personis, quæ solo verbo votum fecerūt inter manus Abbatibus, nequaquam licitum est vitam secularem sectari, vel matrimonio ligari. Circa nouitium, in necessitate dominus Papa dispensat, vt ad ordinem transeat mitiorem: sed non permittit, vt ad vitam redeat secularem. Ex his quæ dicta sunt dinoscere poteris, quosdam conuerri sola vocatione Dei, alios solo instinctu spiritus maligni, nōnullos quadā leuitate animi. Quod autem quidam conuertantur per ministerium aliorum, certum est; quia sicut olim in tabernaculo Dei, cortina traxit cortinam, ita hodie in ecclesia Dei, frater trahit fratrem, & hoc tribus modis, sermone videlicet, oratione, exemplo religionis: *Eccl̄. 4.* Ecce funiculus triplex, qui difficile rumpitur. *APOLLONIVS:* de his exempla requiro.

CAPVT XVI.

CÆSARIVS.

*Aliorum
sermone
conuersi.*

IN Claraualle ante hos vndecim ānos monachus quidam Henricus nomine defunctus est, vir grandæuus & sanctus; corpore quidem contractus & concontractus, sed corde multum diffusus ac dilatatus. Multas hic habebat à Deo consolationes, plurimas reuelationes, spiritu pollēs prophetiæ, nullius expert spiritualis gratiæ. Venerabilem hunc virum tempore generalis capituli Abbates frequentabant, quos plurimum suis sermonibus ædificabat. Huic familiares erat dominus Geuardus Abbas noster, cui inter cætera narrauit totū ordinem conuersionis suæ. Cū sanctus Bernardus prædicaret crucem in Diocæsi Constantiensi, contigit eundem Henricum interesse sermoni, qui cū esset homo diues & potens, multa habens castra, & cum diuitijs infinita crimina, sermone viri Dei compunctus, ait ad ipsum: Domine, si me nō terreret illa consuetudo, quam intellexi esse in ordine vestro, scilicet quod veniētes ad vos indifferēter ad

ad diuersas emittitis regiones, ego me vobis redderem in continenti. Cui vir sanctus respondit; Ego sub conditione te non recipiam, sed hoc tibi promitto, quia si in Claraualle monachus fueris, ibi morieris. Audito hoc verbo, mox se reddidit, factusque est interpretis Abbatis, eo quod in vtraque lingua, Gallicana videlicet & Teuthonica, multum foret expeditus. Videns hoc quidam balistarius seruus eius, homo crudelis & pronus ad fundendum sanguinem, nimis de domini conuersione turbatus, telum balistæ imposuit, ut sanctum Abbatem feriret, statimque ab angelo Domini percussus, retrorsum cecidit, & expirauit. De cuius tam repentina morte Henricus territus, & maxime de perditione animæ contristatus, sciens Abbatis sanctitatem, & in signis potentiam, cecidit ad pedes eius, humiliter cum multa instantia supplicans, quatenus miserum de faucibus inferni suscitando liberaret. Compassus vir beatus tam vnius dolori, quam alterius perditioni, flexis genibus Deum cum lacrymis exorauit, & mortuum celerius suscitauit. Qui suscitatus, ad suscitantis pedes corruit, & ut se in Conuersum suscipere, cum multis suspiriis petiuit: cui vir sanctus respondit: Scio quod naturaliter proteruus sis ac distortus, nec expedit ut sis inter religiosos; sed volo ut crucem suscipias, mare transeas, ut cum Saracenis configendo citius finiaris. Et fecit sic, crucem suscepit, mare transiit, cum inimicis crucis dimicauit, & in conflictu necatus ad Deum migravit. Eodem tempore mulier quædam paralytica clamauit post hominem Dei, sanitatem ab eo postulans; & cum sequi non valeret, iam enim præcesserat, misertus illius Henricus, leuauit eam in equum suum, quam sancto præsentans, benedictione percepta deposuit, quæ sana facta stetit, & propriis pedibus gaudens ad propria remeavit. Hæc ab ore domini Geuardi audiui. Iste est Henricus, qui tempore quodam ab eodem sancto patre in partes remotiores missus, glacie sub pedibus eius fracta, longius sub vnda tractus, mirabiliter est illius benedictione reductus. Ecce iste sermone con-

B

uersus

uersus est. Sed quid quero exempla de remoto, cū hoc quod de alijs recito, impletum gaudeam in meipso?

CAPVT XVII.

EO tempore quo rex Philippus primò vastauit diœcesim Coloniensem, contigit me cum domino Geuardo Abbate, de monte sanctę Walburgis ire Coloniam: & cū me in via cum multa instantia hortaretur ad conuersionem, nec proficeret, retulit mihi uisionem illam gloriosam Clarauallis, in qua legitur, quòd quodam tempore messis, cū conuentus in ualle meteret, beata Dei genitrix uirgo Maria, & sancta Anna mater eius, ac sancta Maria Magdalena, de monte ueniētes, quodam uiro sancto, qui stabat ex aduerso, aspiciente, in uallem eandem cum magna claritate descenderunt, monachorum sudores terferunt, flabellis manicarum suarum uerum admoouerunt, & reliqua quę ibidem posita sunt. Sermonem huius uisionis in tantum motus fui, ut Abbati promitterem, me non uenturum nisi ad eius domum gratia cōuersionis; si tamen Deus mihi inspiraret uoluntatem. Afflictus tunc fueram uoto peregrinationis ad sanctam Mariam Rupis Saluatoris, quę maximè me resinuit: quia per menses tres expleta, nullo amicorum meorum sciēte, sola Dei misericordia praueniente & promouente, ad uallem sancti Petri ueni, & quod sermone conceperam, nouitius factus, opere ostendi. Simile penè contigit fratri Gerlaco de Dingemona-cho nostro. **A**POLLONIVS: Non erit inutile his qui adhuc in saeculo sunt, exempli gratia talia au-
dire.

CAPVT XVIII.

CÆSARIVS.

ANTE hos tres annos dominus Henricus, qui nunc est Abbas noster, dum vice Abbatis de Claraualle uisitare in Frisia, contigit eum hospitari in castro cuiusdā militis nomine Suederi. A quo cū multū deuotè susceptus esset, ut ei consuetudinis est, recitauit ibi quędā mirifica, quę in ordine nostro cōtigerunt; & cū adesset predictus Gerlacus,
filius